

NÁRAY ISTVÁN

Európa messze van

■ GYEREKSZÍNHÁZI BIENNÁLE KAPOSVÁRON ■

Amikor két évvel ezelőtt befejeződött a gyermek- és ifjúsági színházak kaposvári találkozója, csak remélni lehetett, hogy folytatása is lesz. Bár a rendezvény nevében kezdettől szerepelt a biennále szó, a jelenlegi finanszírozási és pályázati rendszerben semmi biztosíték nincs arra, hogy egy kezdeményezés – legyen az bármilyen jó – folyamatosá válhasson. Márpedig ahhoz, hogy a biennále betöltse deklarált feladatát, azaz két évente átfogó képet adjon a gyerekeknek és a fiataloknak szóló színház állapotról, már a 2002–2003-as évad kezdetétől figyelemmel kellett kísérni a születő előadásokat, és meg kellett alapozni a rendezvény költségvetését.

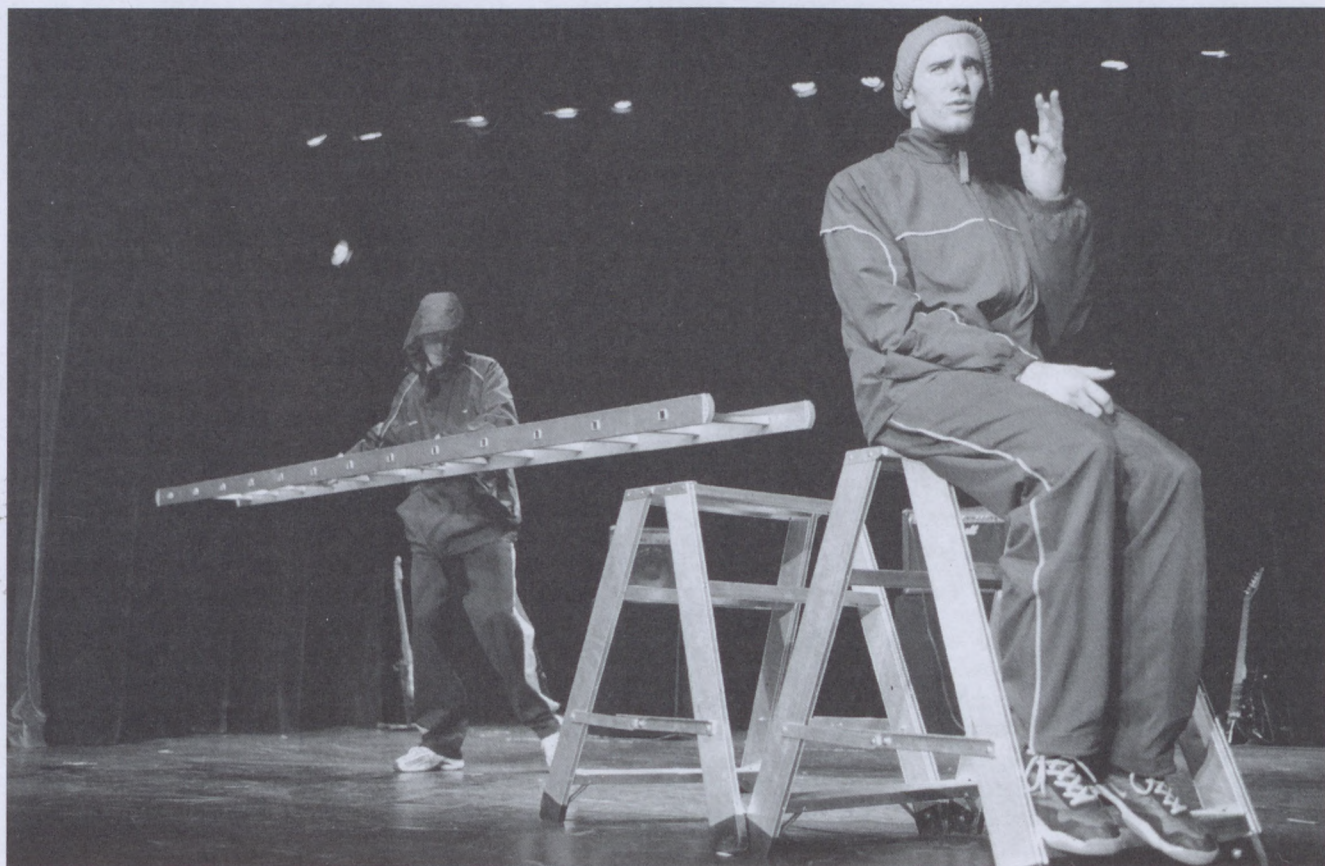
A biennále előkészületei eleinte a kulturális tárca nagyvonalú terveihez igazodtak – 2004-et gyermekévként szerették volna nyilvánítani –, de a gazdasági helyzet változásai elsodorták a vágyakat. Szinte a csodával határos, hogy a növekvő elvonások ellenére a NKÖM és a kaposvári önkormányzat hathatós összefogásával, illetve az NKA, a Svenska Institut, a Goethe Intézet és az egyszervolt.hu támogatásával a színházi találkozót mégis meg lehetett tartani. Sőt, négy külföldi együttes részvételével a fesztivál nemzetközivé vált, s a minimális büdzből a két évvel ezelőtt elhatározott drámapályázat lebonyolítására is jutott pénz.

Az első biennále szakmai tanácskozásain visszatérő panasz volt: nincs kortárs gyerek- és ifjúsági darab, nincs olyan dráma, amely a fiatalkorúak problémáit dolgozná fel, a meglévők dramaturgiai és formai szempontból nem igazodnak a különböző korosztályok ízléséhez, életritmusához, kommunikációs szokásaihoz – tehát új műveket kellene írni.

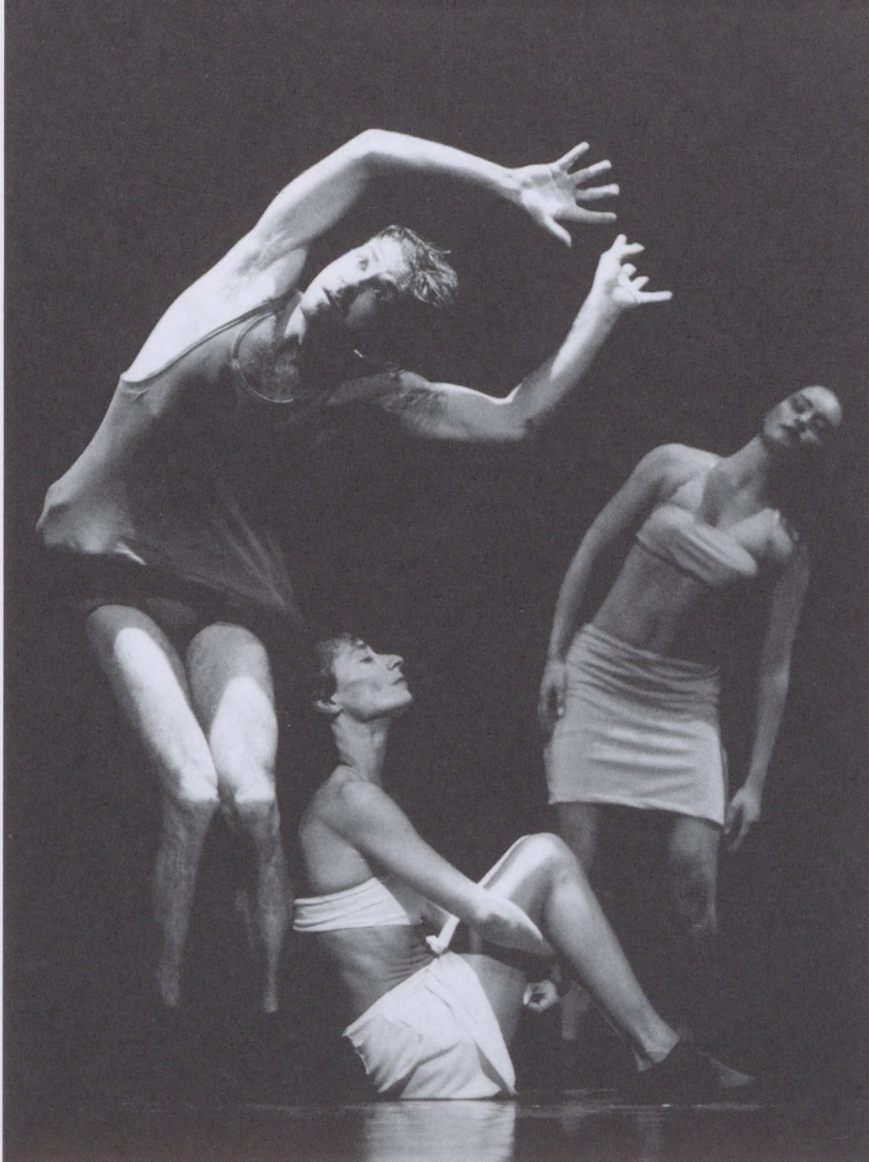
Ruszina Szabolcs és Szanitter Dávid a Kövekben (Kolibri Színház)

Hosszú előkészület után az ASSITEJ magyar központja és a kaposvári Csiky Gergely Színház mellett a marosvásárhelyi Ariel Gyermek- és Ifjúsági Színház is kiírója lett annak a drámapályázatnak, amelyre hetvenkét – közöttük két kárpátaljai, három vajdasági, kilenc felvidéki és tizennégy erdélyi – költőt, próza- és drámaírózt hívtak meg. A kiírásban tematikai, stiláris vagy formai megkötés nem szerepelt, de még ez a szabadság s a kétfélmillió forintos díjazási keret sem bizonyult elég vonzóknak, ugyanis a megadott határidőig csupán tizenhárman – köztük egy felvidéki és öt erdélyi (közülük egy-egy díjat is kapott) – nyújtottak be pályamunkát.

A viszonylag alacsony részvétel legfőbb oka az, hogy az íróközösség nagy része idegenkedik a gyerek- és ifjúsági drámatól, amelynek színházi és kritikai megítélése, anyagi megbecsültsége messze elmarad a más műfajokban születő művekéétől. Más-

Szlovák Judit felvétele

Koncz Zsuzsa felvétele

Rogácsi Péter, Fodor Katalin és Fejes Kitty a Do-re-miben (Közép-Európa Táncszínház)

képpen: ahogy a gyerekszínház a színház periferikus területének számít, a gyerekeknek szóló dráma is ilyen megítélés alá esik az irodalom egészén belül.

A kiírók által felkért zsűri – Komáromy Gabriella egyetemi tanár, Kovács Géza rendező, Visky András költő, dramaturg, egyetemi tanár és Zalán Tibor író, dramaturg – megítélése szerint a drámákban kevés az eredeti ötlet, gyakoriak bennük a különböző irodalmi előzmények (mese és ifjúsági regény, világirodalmi toposz, a klasszikus költészet versei stb.), esetenként ezek adják a drámák kiindulópontjait is. Általános jelenség a kezdetleges verselés, az igénytelen dialógus, a pongyola fogalmazás. Jó pár műben ízlést bántó jelenetek, megfogalmazások, figurák is előfordulnak.

A pályaművek többsége azonban értő és érdeklődő színházi közegben egy leendő előadás jó alapanyaga lehet, azaz a szerzők többsége kellő színpadismeretről tesz tanúbizonyságot. A darabok a kiíróknál, illetve előbb-utóbb azok honlapjain is megismerhetők.

A pályázók nevét nem ismerő zsűri végül is úgy döntött, hogy az első díjat nem adja ki. Két, egyenként ötszázezer forintos második díjat kapott Pozsgay Zsolt (*Szabadságharc Szebenben*) és Litvai Nelli (*Gránátalma*), valamint három, egyenként háromszázezer forintos harmadik díjat osztottak ki Hatházi András (*Álomfestő*), Kozsár Zsuzsanna (*Fehér por*) és Vörös István (*Padlizsán és Paprika*) között.

A fesztivál szakmai programjának keretében Rusznyák Gábor rendezői irányításával – s ironikus kommentárjaival – kaposvári színészek olvastak fel részleteket a díjazott darabokból. Az előadások megbeszélése mellett esténként a gyerekszínházhoz kapcsolódó, de azon túlmutató általános kérdések megvitatására is lehetőség nyílt. Neves szakemberek a svéd gyerekszínházi modellről, a magyarországi gyerekkönyvkiadásról, a gyerekelőadásokban használt interaktív módszerekről, az ASSITEJ közép-európai centrumáról, illetve a színháznak a hátrányos helyzetű gyerekek sorsának jobbításában való lehetséges szerepéről számoltak be.

A fesztivál programjában tizennyolc hazai előadás szerepelt, ezeket mintegy száz produkció közül Szűcs Katalin Ágnes kritikus válogatta. A kínálatban a bábozástól a nagyszínházi előadásokig a műfaj szinte minden megjelenési formája szerepelt. Hiányoztak azonban azok a nehezen felderíthető formációk, amelyek produktumaikkal behálózzák az országot, illetve független társulatok csak mutatóban szerepeltek. A válogató ugyan mindkét kategóriába tartozó csoportokat megnézett, de az előbbiből a minőségi szempontok miatt nem hívott társulatot, az utóbbiból pedig azért választott szigorúbban, mert ezeknek elvben más találkozási pontok is van bemutatkozási lehetőségük. Ez a döntés akkor is vitatható, ha az érv igaz volna – ezzel szemben az idén a független bábozókat a kecskeméti országos bábtalálkozóhoz is kirekesztették –, mert épp ők, a függetlenek képviselnek olyan értékeket, amelyek a műfaj megújításában döntő szerepet játszhatnak, tehát ezen a biennálén is ott lenne a helyük.

Mint más fesztiválokra, a kaposvára is legnehezebben nagyszínházi produkciókat lehet találni. De ez esetben nemcsak arról van szó, hogy e kategóriában eleve kevesebb az értékes és izgalmas alkotás, hanem elsősorban arról, hogy maga a forma egyre kevésbé képes megfelelni a fiatal korosztályok életkori sajátosságaiból és érdeklődési köréből adódó igényeknek. A gyerek- és ifjúsági színház világszerte kis terekben személyes hangon szól a nézőihez, ez a forma tehát minden szempontból rétegművészetté teszi. Ezzel szemben a több száz fős teátrumokban az életkori és szociális összetételében heterogén közönség előtt többnyire csak látványosságra törekvő, ám szembes, hatásosnak számít, de leginkább sablonos, általános színjátás jöhet létre. E jelenséget a találkozói nagyszínházi produkciói pontosan leképezték.

A házigazdák ki tudja, hányadszor felújított *Diótörője* csupán halvány árnyéka az eredeti s akkor működőképesnek bizonyult bemutatónak, harsányság és hangosság, árnyalatlan szituáció- és szerepformálás, széteső szerkezet jellemzi, miközben persze az egerek megjelenése változatlanul sokkolja a kis és a felnőtt nézőket.

A szelektor Rákos Péter és Bornai Tibor *Mumusának* két előadását is meghívta, mert tanulságosnak vélte ezek összehasonlítását. Az egrí és a szegedi produkció között valóban van némi különbség – mindenekelőtt az, hogy Szabó Máté rendezése csaknem egy órával hosszabb, mint Horváth Péteré, illetve az utóbbiban a szülők mesebeli lényeket is játszanak (aminek azonban érdemi következménye nincs) –, de a meghúzott szegedi verzió

sem lett kevésbé bugyuta és didaktikus, mint az egri, s maga a darab és a zenei matéria is jellegtelen (gyermek)musicales közhelyzene maradt.

Követhetetlen, öncélú játszadozássá degradálódott a kecskeméti Milne-feldolgozása; a *Játsszunk Micimackót* egy túlkoros osztályközösség infantilis színjátá-szódija, amelyben sem szituációk, sem karakterek nincsenek, még szerencse, hogy az ismert történetek szövegének egy részét a rendező Bodolay jól-rosszul elmondta.

A találkozó mélypontja a Pécsi Harmadik Színház *Keszekusza* című zenés interaktív öko-mesejátéka volt, amelyet Thuróczy Katalin írt, és igénytelen zenéjét Papp Zoltán szerezte, rendezőként pedig Steiner Zsolt neve szerepel a színlapon. A címszereplő egy tesztesza erdei varázsló, aki tehetetlenül szemléli, hogy az emberek természetpusztításának válfajairól beszámoló híreket ki-be szaladgáló szereplők között semmi érdemleges nem történik. A szereplők ötpercenként a közönség képébe mondják, hogy milyen vandálok, majd időnként az interaktivitás jegyében kivilágosodik a nézőtér, s ugyanazok a szereplők negédesen megkérdezik a nézőket: „ugye, ti, ha az erdőbe mentek, nem tesztek olyan csúnya dolgokat, mint amilyenekről a színpadon hallotok?” Mert látni semmit nem lehet, minderről csak beszélnek, illetve – ha kell, ha nem – dalolnak. Az ötvenes évek termelési és tanító-nevelő darabjainak didaktikus szelleme köszön vissza e szakmailag minősíthetetlen produkcióban.

Ezek az előadások megerősítették azt az egyre nyilvánvalóbb felismerést, hogy a sok évvel ezelőtt kialakult, klasszikus mesét feldolgozó vagy mai történetet elmesélő, tanulságokat sulykoló, álkonfliktusokra épülő s a zenés játékok dramaturgiáját követő gyerekszínházi modell elavult. Ugyanakkor a posztmodernnel kacérkodó, mindent elviccelő, kifordító, a történetmesélést semmibe vevő színházadsi sem lehet az előbbi alternatívája.

A kaposvári találkozón azonban számos egyéb modellt láthattunk, amelyek mindegyike a közönséget mint kis közösséget szólítja meg. Mindenekelőtt azokat a darabokat kell megemlíteni, amelyek Nyugat-Európában évtizedek óta a gyerekszínház egyik meghatározó vonulatát képviselik, s a fiatalok mindennapi problémáira kérdezőnek rá. Ezekből nálunk egyelőre a Kolibri Színház ad ízelítőt; a találkozón a *Médea gyermekeit* és a *Köveket* lehetett látni. Az előbbi Euripidész drámájából kiindulva, de a gyerekek (Kicsimédea és Kicsijászón) szemszögéből a válásról beszél. Az utóbbi két tizenéves srác felelőtlen játszadozásának következményeit járja körül – virtuskodásból egy autópálya felüljárójáról lerúgott

kövel halálos balesetet okoznak, ezért bíróság elé kerülnek – lehetőséget adva két színésznek (Szantter Dávidnak és Ruzsina Szabolcsnak), hogy a történet tucatnyi szereplőjét egymaguk alakítsák. Az előadásokat követően többnyire élményfeldolgozó drámapedagógiai foglalkozásokat is tart a színház.

A drámapedagógia egyik ágát, a TIE-t (Theatre in Education) is megismerhette a találkozó közönsége: a Káva Kulturális Műhely *József és testvérei* című foglalkozása a bibliai történet feldolgozásával az irigység és a féltékenység témakörét úgy járja körül, hogy a színházi előadásban felvetett kérdéseket a foglalkozás diák nézői-résztvevői kis csoportokban továbbgondolják, a maguk életéből vett szituációkká alakítják, s azokat egymásnak is eljátsszák.

Egyre több táncszínház ismeri fel, hogy programját a gyerekközönséget is figyelembe véve tágitania kell, hiszen az a formanyelv, amelyet képvisel, értő befogadót igényel, s ha ez a réteg jelenleg csak kis számban létezik, hát nézőket kell nevelnie. Az Artus Színház a *Hókirálynóból* készített nagy sikerű látvány- és táncszínházi előadást, a találkozón is részt vevő Dunaújvárosi Bartók Kamaraszínház Táncszínháza pedig magyar és kaukázusi népmesei motívumok alapján hozta létre *Aranyvitéz* című produkcióját. Ez a darab szellemiségében, történet-szövegében, a népzene használatában, a szó és a tánc ötvözésében Rác Artilla Cicero két évvel ezelőtt Kaposváron is látott *Vitézbátorának* folytatása.

Más utat jár a Közép-Európa Táncszínház, amelynek *Do-re-mi*e nem mesék mozgásból építkező interpretációja, hanem „tisza tánc”, azaz négy férfi és négy nő egyszerű, hétköznapi mozdulatokból egyre bonyolultabb mozgássorokat, mozgásban-táncban megfogalmazott epizódokat rak össze. Ezekben lírai kapcsolatok és groteszk jelenetek egyaránt találhatóak. Egy táncosnő például a kosarazó fiúk játékában a labda, aki pattog, ugrál, ha feldobják, a képzeletbeli palánkról pedig lepattan. Közben egyre többször kerül az egyik fiú keze alá, s a labda meg a játékos, illetve a férfi és a nő között gyengéd szerelmi idill születik, majd ki-ki a játékban elfoglalt szerepe szerint visszaáll a mérközésjelenetbe. A táncosok végül lecsendesednek, a mozdulatok ismét leegyszerűsödnek, sorban mindenki a skála egy-egy hangjának szolmizációs jelét mutatja; így énekük és jelbeszédük elhal

Jelenet az Alice című előadásból (Vaskakas Bábszínház)

Buzás Mihály felvétele

skalázásával zárul az előadás. Beavató színház ez a javából.

A fesztivál középmezőnyét alkotó előadásokban is sok szép részmozzanat jelent meg. A győri Vaskakas Bábszínház egy bolgár tervező- és rendezőpáros (Svila Velikhova és Biserka Kolevska) elképzelése alapján az *Alice Csodaországban* árnyjátékverzióját mutatta be, ám a kezdetben lenyűgöző képi fantázia a cselekmény előrehaladtával lassan elkopott s kiürült. Bartal Kiss Rita rendezésében a *Mese a kutyusról és a cicusról* kedves, a bábos és színészi játékot ötletesen ötvöző előadás lehetne, ha a kecskeméti Ciróka Bábszínház nem tenné bugyutává, dramaturgiaiag következetlenné a Jozef Čapek-mesét. Hasonló kifogások merülnek fel a BaoBÁB Társulat és a Kolibri Színház közös produkciójával kapcsolatban is: a *Három kívánságban* hiába kitűnök Orosz Klaudia bábjai és jó Vas Éva, illetve Ruszina Szabolcs játéka, ha a történetbonyolítás, a szerepsokszorozás több mint problematikus.

A szombathelyi Mesebolt Bábszínház nemes irodalmi anyaghoz nyúlt, amikor Mosonyi Aliz *Boltosmesék* című művét próbálta adaptálni, de mivel a rendező, Székely Andrea nem találta meg e mozaikos történet adekvát színházi megoldását, a főszerepet játszó Császár Erika sem tudta összefogni a széteső epizódokat.

A mesélés ősi gesztusának három különböző és gyönyörű színházi formájával is megismerkedhettünk. A Budapest Bábszínház előadása, a *Noé bárkája* a közismert bibliai történetet mondja el minimálisra redukált, mégis erős teátrális effektusokkal. Egy magaslesre emlékeztető alkotmány felső része a menny, ahol az angyalok rakoncátlankodnak, teljesítik vagy szabotálják az Úr utasításait. Innen taszítatik le Lucifer, aki a díszlet alsó részét képező térfélen Noéval incselkedik, s különböző alakokat felvéve igyekszik megakadályozni, hogy Noé az isteni akarathoz híven megépítse és benépesítse a bárkáját. De nemcsak a címadó történet elevenedik meg, hanem a világ teremtésétől az özönvízig terjedő események sűrítvénye is, és miközben Káin és Ábel harcát elmesélik, filmmontázs segítségével meglevenednek az emberiség történelmének rémségei, háborúi, szörnyszülöttei is. A narráció és cselekményesség remek keveréke születik meg Kovács Géza rendezésében.

Mesélés és illusztrálás másfajta együttélésére példa az R. S. 9. Stúdiószínház *Legszebb cigány népmeséjke*. Két férfi és két nő

Tatai Zsolt a *Noé bárkájában*
(Budapest Bábszínház)

telepszik a színpadra, kibontanak egy nagy kendőt, előkerülnek belőle a játékhoz szükséges tárgyak meg az elmaradhatatlan kanna, s mintha családi közösségben volnának, egyvalaki mesélni kezd. A többiek be-beszállnak a történetbe, hogy annak egyes epizódjait előtűnk szerepekbe bújva s jelzékes eszközökkel élve meglevenítsék. Olykor maga a mesélő is szerepet játszik. A három történetet dalokkal színesítik, illetve választják el egymástól. Mesemondás, ének és játék, illetve a színészek narráló és szerepjátszó éneke természetesen fonódik össze, s alighanem ez a titka annak, hogy az előadás során a nézők játékos társakká válnak.

Ugyanezt a hatást egészen más eszközökkel éri el a Szlovákiából érkezett Écsi Gyöngyi, aki Kovács Marcell népművész közreműködésével *Az élet és halál vize* című palóc népmesét mondja és játssza el velünk, a nézőkkel együtt. Igazi interaktív színház ez. Mindenki kap benne valami feladatot, szerepet. Écsi Gyöngyi bábjátékos, népdalénekes, mesemondó és játékmester egyszerre. A mesébe mondókák, bájoló és rejtőző szövegek, népdalok szövődnek, de a nézők szerepe lépésekor születő rögtönzések is az előadás szerves részévé válnak. Maszkok, bábok, kovácsoltvas díszletelemek, fából és más természetes anyagokból készült tárgyak népesítik be a parányi teret, amelyben a színész az ízest tájszólásban mesél. Rövid időre mindenkiből anélkül válhat mesehős, hogy – a legtöbb interaktív, azaz „közönségaktivizáló” előadástól eltérően – akár a játékba hívás, akár a helyére való visszaültetés bárkiben is kínos érzést szülne.

Hivatalosan Écsi Gyöngyi Árgyilus Színháza is külföldinek számított, de igazából csak a svéd és a német vendégtársulatokat sorolnám e kategóriába. Mindkettő jól példázza azt az Európában elterjedt gyakorlatot, amelynek lényege: két-három fős társulat ad elő jó szakmai szinten könnyen utaztatható, kis térben játszható, harminc-negyven perces, egyszerű cselekményű, érzelmekre ható, ugyanakkor komikumban gazdag produkciót.

A berlini Das Papiertheater előadásainak – a nevéből is következően – a papír a főszereplője. Kezdetben adva van egy kétszer három méteres kifeszített papírfelület, emögött

Izsák Éva felvétele

Jelenet a Csipkerózsikából (Stúdió „K”)

dolgozik a két játékos: olajjal, festékkel, tussal rajzolnak, késsel, ollóval különböző alakzatokat vágnak ki, azaz előttünk bontakozik ki a történet; a narráló mesél, a tiszta felületből állandóan változó kép lesz. A Kaposváron látott *Papírszínház*ban Platón *Lakomájának* egy részlete elevenedett meg. Miután szellemesen bemutatják, hogy androgün lényekből hogyan születtek meg a különműek, a férfi-nő kapcsolat számos mulatságos és fájdalmas mozzanata jelenítődik meg.

A szintén német Theater Handgemende *A legmagasabb vasút* című előadásában két színész gyerekké válik: komoly felnőttként egy terepasztalon történeteket játszanak el. Nagy szakértelemmel és alapossággal szerelik össze a síneket, helyezik el a terepasztalon az álmásépületet, a házakat, a hidakat, a legelésző játék állatokat, a miniatűr emberkéket, ellenőrzik a váltók és szemaforok működését, önfeledten működtetik a szerelvényeket. Aztán belemelegednek egy kisfiúnak s elveszett, majd megkerülő játék kutyájának történetébe. Mesélik és élik az eseményeket. Mintha ott és akkor találnák ki a fordulatokat. A különböző epizódokban léptéket és szerepet váltanak, egyszer csak ólomkatonányi emberkéek alakjába bújnak, s a miniatűr játék kutyából nagy plüssállat lesz. Mindketten sok figurát alakítanak. Időnként a terepasztal közepén táncra perdülnek, hangszereken játszanak, a cselekmény folytatásán veszekednek, hogy aztán a végén minden jóra forduljon. A csendben és a sötétben csak a körbezakartoló kisvonat parányi lámpája világít.

Két magányos emberről szól a Regionteatern Blekinge Kronoberg *Áradó érzések* című előadása, amelyet a Svédországban élő s a svéd gyerekszínház egyik nagyasszonyának számító Benedek Judit rendezett. Egy cipőjét kereső vándor találkozik egy furcsa öregemberrel, aki amolyan weöresi csengő-bongó versekben beszél, különös nagybögőt cipel, amelynek számos fiókja, rejtkehelye van, ahonnan újabb és újabb hangszereket varázsol elő, sőt, egyik rekeszében még tojást is tud sütni. Az öreg megtanítja harmonikázni társát, egyik cipőjét is odaadja neki, s kisebb-nagyobb kocódások után barátokként távoznak. Zene, humor, emberség hatja át a produkciót, amelynek egyetemes színházi nyelvé a magyar óvodásokból álló közönség is tökéletesen követte és értette.

Még egy előadásról kell szólnom, arról, amely a biennále fődíját, az ASSITEJ magyar központja által alapított Üveghegy-díjat kapta: a Stúdió „K” *Csipkerózsikájáról*. Mosonyi Aliz nem egyszerűen adaptálta a Grimm-mesét, hanem új magyar drámát írt, amelynek igazi főszereplője a Királyi Boszorka s társa, a Királyi Egér. Németh Ilona bábjai, Szőke Szabolcs zenéje, Fodor Tamás rendezése egyként hozzájárult ahhoz, hogy az előadást a műfaj gyöngyszemeként tartsuk számon, mint ahogy ez a lap 2003. januári számában megjelent beszámolómból is kitűnhet.

A 2004-es kaposvári biennále is igazolta azokat a tendenciákat, amelyeket az elmúlt két évadban amúgy is tapasztalhattunk: a gyerek- és ifjúsági színházon belül határozott műfaji, stílári és értékrendbeli átrendeződés jelei mutatkoznak. Folytatódik a nagyszínházi produkcióknál megfigyelhető stílári elbizonytalanodás, kommercializálódás és értékválság. Változatlanul szűkös a darabkínálat, fantáziátlan és kockázatmentességre törekvő a dramaturgiai tervezés, a produkciók kivitele szegényes. Ugyanakkor a bábszínházi előadások stílári és formai szempontból egyaránt sokszínűbbé válnak, folytatódik a kismformák térhódítása, a független együttesek előretörése, és a meseinterpretációk mellett vagy azok ellenében egyre több olyan produkció kerül színre, amely közvetlenebbül reagál a nézők problémáira.

Mindaz azonban nem vizsgálható önmagában, hiszen a gyerek- és ifjúsági színház jövőjét alapvetően az határozza meg, hogy milyen a társadalom és a politika viszonya jövőjéhez, a gyerekekhez és a fiatalokhoz. S mivel ezen a területen a mindenki által kötelezőnek érzett lözongokon kívül nemigen látszik előrelépés, bármilyen örvendetes művészi változásoknak lehattunk is tanúi ezen a fesztiválon, a gyerekszínház sorsa bizonytalannak tűnik.

Hacsak ténylegesen nem igazodunk Európához.

VIDOR

FESZTIVÁL

a Vidámság és Derű ORszágos seregszemléje

SZÍNHÁZI VERSENYPROGRAM

FÓTÁMOGATÓ:

KELET
MAGYARORSZÁG

MÓRICZ ZSIGMOND SZÍNHÁZ

E. ALBEE • **SZILVIA, A K.** • RADNÓTI SZÍNHÁZ, BUDAPEST
 A. R. GURNEY • **SYLVIA** • VÍGSZÍNHÁZ, BUDAPEST
 E. IONESCO • **KÜLÖNÓRA – A KOPASZ ÉNEKESNŐ** • ÖRKÉNY SZÍNHÁZ, BUDAPEST
 Y. REZA • **MŰVÉSZET** • KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ, BUDAPEST
 M. FRAYN • **MÉG EGYSZER HÁTULRÓL** • ÚJ SZÍNHÁZ, BUDAPEST
 L. FEYDEAU • **MEGLŐTTÜK A FÉNYES SELLŐT** • KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ, KECSKEMÉT
 GÁDOR-BÖHM-KORCSMÁROS • **OTELLÓ GYULAHÁZÁN** • GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ, EGER

KRÚDY KAMARA

SZÉPSÉGEM TITKAI • MERLIN SZÍNHÁZ
 PINTÉR BÉLA • **NÉPI RABLÉT** • PINTÉR BÉLA ÉS TÁRSULATA
 EGRESSY ZOLTÁN • **SÓSKA, SÜLTKRUMPLI** • PÉCSI HARMADIK SZÍNHÁZ
 L. BELLON • **A CSÜTÖRTÖKI HÖLGYEK** • MAGYAR SZÍNHÁZ, BUDAPEST
 POZSGAI ZSOLT • **LISELOTTE ÉS A MÁJUS** • KOMÉDIUM SZÍNHÁZ, BUDAPEST
KOCSONYA MIHÁLY HÁZASSÁGA • IBS, BUDAPEST
 TASNÁDI ISTVÁN • **MALACBEFŐTT** • KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ, KECSKEMÉT

FILMES VERSENYPROGRAM

MESEAUTÓ • APÁM BEÁJULNA • MONTECARLO! • ZSIGULI
 KONTROLL • LIBIOMFI • MAGYAR VÁNDOR

INGYENES KONCERTEK

RENÉ AUBRY • BOBAN MARKOVICS ORKESTAR • DIKANDA
 SEBESTYÉN MÁRTA ÉS A MUZSIKÁS EGYÜTTES • ANIMA SOUND SYSTEM
 ELSA VALLE ÉS A LATIN JAZZ SYNDICATE • PARNO GRASZT • FOLKESTRA • ARASINDA
 CORA-SON • VODKU V GLOTKU

9 NAP 11 DÍJ 36 HELYSZÍN 420 PROGRAM

A részletes programot megtalálhatják a **SÜGŐ VIDOR** különszámában és az interneten.
 Jegyek válthatók a színház Szervező- és jegyirodájában (hétköznapokon 9-17 óráig)
 Nyíregyháza, Országzászló tér 6., Telefon, fax: 42/507-006, 507-007

TÁMOGATÓK:

MÉDIATÁMOGATÓK (ELEKTRONIKUS MÉDIA)

Szabolcs-Szatmár-Bereg
Megye Önkormányzata

Nyíregyháza Város
Önkormányzata

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG

Hilton
Budapest

mtv
Értéket közvetít.

DUNA
TELEVÍZIÓ

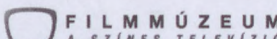
RTL
KLUB

MAGYAR RÁDIÓ

HÁLÓZAT

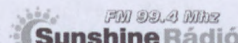
FILM MÚZEUM
A SZÍNES TELEVÍZIÓ

NY TV
nyíregyházi televízió

K

FM 99.4 MHz
Sunshine Rádió

www.vidorfest.hu